

Sygn. akt VIII C 1764/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko S. R. (1)

o zapłatę

- zasądza od pozwanej S. R. (2) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 805,35 zł (osiemset pięć złotych trzydzieści pięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonymi od kwoty 785,35 zł (siedemset osiemdziesiąt pięć złotych trzydzieści pięć groszy) od dnia 28 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego z tym zastrzeżeniem, iż nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie;
- zasądza od pozwanej S. R. (2) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 317 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 1764/17

UZASADNIENIE

W dniu 8 marca 2017 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego pracownikiem tej jednostki, wytoczył przeciwko pozwanej S. R. (1) w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 805,35 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 785,35 zł, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z pozwaną umowę pożyczki w kwocie 7.410 zł, którą pozwana zobowiązała się spłacić w pięćdziesięciu tygodniowych ratach w wysokości po 148,20 zł każda, płatnych począwszy od czternastego dnia po dacie zawarcia umowy pożyczki, w każdym kolejnym tygodniu. Zgodnie z treścią zawartej z pozwaną umowy (§ 7 ust. 5 i 6), w przypadku braku terminowych wpłat powód miał prawo podjąć działania windykacyjne, zaś pozwana zobowiązywała się do zapłaty na rzecz powoda kosztów korespondencji (naliczone łącznie 20 zł). Pozwana dokonała wpłat w łącznej wysokości 6.664,65 zł, które zostały zaksięgowane w całości na poczet kapitału. Z uwagi na

niedokonywanie przez pozwaną wpłat zgodnie z warunkami umowy, powód w dniu 30 września 2014 roku wezwał pozwaną listownie do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, a następnie w dniu 20 stycznia 2015 roku złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki z zachowaniem trzydziestodniowego terminu wypowiedzenia. Tym samym niezapłacona należność stała się wymagalna z dniem 27 lutego 2015 roku. Należności tej do dnia wytoczenia powództwa pozwana nie uregulowała. Powód wskazał ponadto, iż żądanie odsetek maksymalnych od daty postawienia wierzytelności w stan wymagalności od kwoty 3.942,40 zł znajduje swoje uzasadnienie w treści § 7 umowy pożyczki. (pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-5)

W dniu 23 marca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z kosztami procesu.

Pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty sprzeciwem, wskutek czego utracił on moc w całości. W uzasadnieniu wskazała, że kwestionuje zasadność powództwa.

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie przedmiotowej sprawy tutejszemu Sądowi. (nakaz zapłaty w e.p.u. k. 5v, sprzeciw k. 7-8, postanowienie k. 13v)

Następnie, po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił brak pozwu w terminie. Pozwem złożonym na urzędowym formularzu, jak również w odpowiedzi na sprzeciw, powód podtrzymał powództwo w całości. (pismo procesowe k. 18, pozew k. 19-20, odpowiedź na sprzeciw k. 34-35)

Na rozprawie w dniu 13 lutego 2018 roku pełnomocnik powoda ani pozwana nie stawili się, zostali prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy. (protokół rozprawy k. 44, potwierdzenie odbioru k. 42-43)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 kwietnia 2014 roku powód, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zawarł z pozwaną umowę pożyczki nr (...) w kwocie 7.410 zł, którą pozwana zobowiązała się spłacić w pięćdziesięciu tygodniowych ratach w wysokości po 148,20 zł każda, płatnych począwszy od czternastego dnia po dacie zawarcia umowy pożyczki, w każdym kolejnym tygodniu.

Pozwana dokonała wpłat w łącznej wysokości 6.664,65 zł, które zostały zaksięgowane w całości na poczet kapitału. Z uwagi na niedokonywanie przez pozwaną wpłat zgodnie z warunkami umowy, powód w dniu 30 września 2014 roku wezwał pozwaną listownie do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, a następnie w dniu 20 stycznia 2015 roku złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki z zachowaniem trzydziestodniowego terminu wypowiedzenia. Tym samym niezapłacona należność stała się wymagalna z dniem 27 lutego 2015 roku. Zgodnie z treścią zawartej z pozwaną umowy (§ 7 ust. 5 i 6), w przypadku braku terminowych wpłat powód podjął działania windykacyjne, zaś pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz powoda kosztów windykacji (koszty korespondencji naliczone łącznie 20 zł).

Na dzień wytoczenia powództwa pozwana zalegała z zapłatą powodowi kwoty 805,35 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 785,35 zł, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym. Żądanie odsetek maksymalnych od daty postawienia wierzytelności w stan wymagalności od kwoty 785,35 zł znajdowało uzasadnienie w treści § 7 umowy pożyczki zawartej przez strony. Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła powodowi kwoty dochodzonej pozwem. (okoliczności bezsporne, umowa k. 21, zestawienie wpłat k. 38-39, wezwanie do zapłaty k. 22, wypowiedzenie umowy z potwierdzeniem nadania k. 23, przesądowe wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania k. 25)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą prawną dochodzonego roszczenia jest art. 720 k.c. Zgodnie z tym przepisem przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W rozpoznawanej sprawie pozwana zawarła taką umowę pożyczki. Powód wykazał swoje roszczenie w stosunku do pozwanej załączonymi do pozwu dokumentami, a pozwana, choć w treści sprzeciwu kwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia, podnosząc, że nie posiada u powoda żadnego zadłużenia, to jednak nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich słów (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), nie stała się również na rozprawie w dniu 13 lutego 2018 roku, w konsekwencji twierdzenia pozwanej Sąd uznał za gołosłowne.

Mając powyższe na względzie, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 805,35 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonymi od kwoty 785,35 zł od dnia 28 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego z tym zastrzeżeniem, iż nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie, co było zgodne z przepisami art. 359 k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c., art. 482 § 1 i 2 k.c., i w całości zgodne z żądaniem powoda.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanej na rzecz powoda łącznie kwotę 317 zł.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji